

Никога може-би! Когато кашля, гърдитъ го страшно болятъ.

Сълзи потекоха отъ трескавитъ му очи. Животътъ му се видъ много тжженъ. А въ града камбанитъ биятъ радостно и вестятъ на хората, че е възкръсналъ Христосъ. Другитъ деца сж щастливи. Тѣ излизатъ съ родителитъ си. Получаватъ подаръци—яйца съ най-хубави цвѣтове. ...

Но малкиятъ Иванъ е самъ. Великдень му не носи нищо. Той нѣма вече мила майка, която да мисли за него. Има ли нѣкой да го обича?

—Никой ли?... Кой знае!

Вратата се отвори. Сестрата Ана, съ бѣла шапчица на главата, се приближи бързо до него. Тя носи въ ржцетъ си колетъ.

—Това е за тебе, Ивене! — каза тя весело.

—За мене ли?

Детето отвори очудено очи. То никога не е получавало колетъ. Това за него ли ще е? Навѣрно сестра Ана се лъже.

—Да, да, мое дете, така е! Погледни адреса:

„Иванъ Бобевъ.

Околийската болница, стая № 14“.

Иванъ развърза канапа съ разтреперани отъ вълнение ржце. После сестра Ана почна да разковава съ клещи капака.

Какво може да има въ тая голѣма кутия?—се питаше малкиятъ Иванъ, като следѣше съ нетърпеливъ погледъ всички движения на сестрата.

Дветъ му съседчета отва-

рятъ любопитно очи и се повдигатъ отъ леглата си, за да видятъ по-добре.

Всички мълчатъ, и малкиятъ Иванъ чува сърдцето си, което бие силно.

—Ахъ, какви хубави цвѣтя! — извика той внезапно.

И бавно, както пипа съ всемъ малко дете, той ги извади едно по едно отъ мѣха. Той имъ се радва, мирише ги и ги показва на околнитъ.

Теменужкитъ го най-много очароваха. Тжжната болнична стая се изпълни съ приятна миризма.

Следъ малко той извади прѣсния мѣхъ, що мирише толкова хубаво на влажна прѣстъ, и внезапно откри едно гнѣздо. Шестъ яйца — жълти, червени и сини — имаше тамъ.

Малкиятъ Иванъ ги загледа мълчаливо. Той се усмихна, и една сълза — една едра радостна сълза — се търкули по бузата му.

—Яйца! Колко сж хубави! — извика той, свѣтналъ отъ радостъ. — Но ето едно твърде интересно! То сякашъ е гължбово и какъ чудно е вапсано: — синьо съ бѣли багри.

— То е великолепно! — извикаха възхитенитъ съседчета.

—Разбира се, ние ще си ги раздѣлимъ, — каза малкиятъ Иванъ.

Тритъ приятелчета сж очаровани. Великдень донесе и на тѣхъ радостъ.

Вечеръта, преди да заспи, Иванъ се порадва още веднажъ на хубавитъ цвѣтя, които